

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
18:50	19:50	20:31
18:47	19:53	20:34
18:50	19:50	20:31

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

המטרה היא התורה

מדוע אנו צריכים לספור ספירת העומר ומה מטרת הספירה

ימי ספירת העומר

אנו מצויים בעיצומם של הימים הנעלים והנפלאים, ימי ספירת העומר. רק עכשיו חגגנו את היציאה ממצרים, הגאולה מכל מיצרי הגוף והיצרים המאיימים עלינו, לקראת עמידתנו בעוד כמה שבועות למרגלות הר סיני, לקבל את התורה. הימים הללו שביניהם מוקדשים לספירת העומר, בהם ערב ערב, מתוך רוב התרגשות ושמחה, אנו סופרים יום אחר יום, בדרך לקבלת התורה באהבה.

ודווקא בימי ההכנה לקבלת התורה, אנו נוהגים מנהגי אבל. לא נמצא קול משוב ומצהלות חתנים, אין שמחות נישואין ולא ריקודי שמחה. אנו נוהגים מנהגי אבל בימים שבין פסח לעצרת, כי בימים הללו נפטרו 24,000 תלמידי רבי עקיבא, טרגדיה בלתי נתפסת שקשה לתאר.

הפער בין שני המאפיינים הללו של ימי ספירת העומר - עצום. מחד גיסא - מדובר בימי הכנה לקבלת התורה, ימי התרגשות וציפייה למאורע השמח ביותר עלי אדמות, שהפך אותנו לעם יהודי, ייחודי באיכותו. מאידך גיסא - אנו מצטערים ומתאבלים, ודווקא על הסתלקות מוסרי התורה, התנאים הקדושים תלמידי רבי עקיבא, אלו שהנחלת התורה היתה משוב ליבם. מה אפוא הקשר בין שני הדברים? מדוע נפטרו תלמידי רבי עקיבא דווקא בימי ספירת העומר - בהכנה לקבלת התורה?!

הנה תגלית מרוממת, שתעניק לנו את המימד הנכון על הימים הללו, ובעיקר - על העוצמה הטמונה בהם: לימי ספירת העומר, דווקא בגלל שהם ימי ההכנה לקבלת התורה, יש תפקיד ייחודי. כל אחד מבין שההכנה לקבלת התורה היא ההתנהגות בכבוד זה עם זה, להתייחס יפה איש לרעהו, לתת לכל אחד ואחד את היחס הנפלא ביותר, כדי להיות ראויים לקבלת התורה - הניתנת רק באחדות מרוממת 'כאיש אחד בלב אחד', כפי שהיה בעת קבלת התורה.

בימים אלו אנו סופרים את הימים, לשאוף לצאת משער של טומאה לשער של קדושה, אנו כמו חתן שסופר את הימים מתי יגיע החתונה שלו, כך אנחנו סופרים מתי כבר יגיע חג השבועות, מתי נזכה לקבלת התורה, ומראים את התשוקה שלנו את החשק שלנו, את האהבה שלנו לתורה.

רב יוסף אמר "עשו לי (בחג שבועות) עגל משולש, כי אם לא יום מתן תורה - כמה יוסף יש בשוק" (פסחים ס"ח). אם לא היום הזה של קבלת התורה הרבה יוסף יש בשוק, אנחנו הלומדים תורה, הקובעים עיתים לתורה, אלה שמוותרים על ההרגלים ובאים לשמוע תורה ומוסר, להתחזק ביראת שמים, צריכים לשמוח ולרקוד, ברוך אלו קינו שבראנו לכבודו!

התורה הקדושה בונה אותנו, התורה הקדושה היא כמו כור היתוך, כמו שכור היתוך מסיר מהזהב את כל הפסולת והסיגים כך התורה הקדושה מזככת אותנו מכל היצרים, הבלבולים הרעים, אין דבר שמזכך את נשמתו של האדם כמו התורה הקדושה, מנקה ומטהרת ומקדשת אותו.

אבל לא עם הארץ חסיד, הוא יכול להיות קדוש אבל העיקר חסר - הוא לא תלמיד חכם! חז"ל אומרים (הוריות פ"ג מ"ח) ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ. מה זה כהן גדול? כהן גדול הוא בעצמו קדוש קדשים, ביום הקדוש בשנה, נכנס למקום המקדש ביותר בעולם, לקדש הקדשים. ולמרות כל קדושתו אם יש בו רב עבירה ימות ולא יצא, היו קושרים אותו בשרשרת ברזל ואם מת מוציאים אותו החוצה. ולכן הכהן גדול היה עושה יום טוב לאוהביו כשיצא בשלום מן הקדש! ומספרת הגמרא (יומא ט) על שלוש מאות שנה רצופים שהיו מתים הכהנים גדולים. איך יכול להיות קדוש ועם הארץ? אפשר שהוא קורא תהלים כל היום, הולך למקוה, שומר על העיניים, הוא קדוש אבל הוא עם הארץ. ושימו לב, אדם כזה קדוש, שנכנס בשלום ויצא בשלום! אבל הוא עם הארץ, הרי שתלמיד חכם קודם לו! מה זה תלמיד חכם? תלמיד חכם יושב ועמל בתורה, לומד הלכות, שייף עייל ושייף נפיק גדל בתורה וממנה לא מש יומם וליל.

שבת שלום ומבורך!

מותוך דרשות השבועיות של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימות בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מצאים אנו עכשיו בימים גדולים קדושים טהורים ומיוחדים, ימי ספירת העומר. לאחר שיצאו עם ישראל ממצרים, החלו סופרים את הימים והשבועות, לקראת המעמד הגדול, מתן תורה. הרי זו היתה מטרתה של יציאת מצרים, הכל היה לשם התכלית הזו שיקבלו את התורה, כמו שאמר לו הקב"ה למשה רבינו "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". והיו סופרים עוד יום ועוד יום, עד שיגיעו ליום הנכסף.

בני ישראל ירדו בגלות מצרים עמוק למטה לתוך מ"ט שערי טומאה, ובכל יום ויום היו יוצאים משער טומאה אחד ונכנסים לשער קדושה אחד, כך ארבעים ותשעה ימים יוצאים מעוד שער של טומאה לעוד שער של קדושה, עד שבאו למ"ט שערי קדושה, לקראת מתן תורה.

כך אנחנו היום סופרים ימי ספירת העומר, שבע כפול שבע, שבע נקיים ככלה הנסחרת לבעלה, התורה הקדושה היא הטבעת המקשרת בין ישראל לקוב"ה. כמבואר בזוהר שאורייתא קוב"ה וישראל חד הם, ומאן דקריב לאורייתא קריב לקוב"ה מאן דרחיק מאורייתא רחיק מקוב"ה. התורה היא הטבעת שמקשרת ומקשרת אותנו לקב"ה. **אתה רוצה למדוד את עצמך כמה אתה קרוב לקב"ה, תמדוד כמה אתה קרוב לתורה הקדושה.**

איך אנשים מסוגלים לוותר על שיעור תורה בגלל משחקים, אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, התורה הקדושה שכולה צחצחות ואורות עליונים, ללכת לראות דברים בטלים, לרעות בשדות זרים?! במה תשתבח לעתיד לבוא לפני הקב"ה, שצפית בכך וכן משחקים?!

למה נקרא לומד התורה "בן תורה", מי שלומד פסיכולוגיה לא נקרא "בן פסיכולוגיה"? כי מי שלומד תורה הוא נולד מחדש, אדם הלומד תורה הוא אדם אחר, כמו שאם אתה אומר על אדם שהוא "שר" מבינים שזה משהו מיוחד, הוא נמצא בארמון המלך זה כולל לבוש אחר, דיבור אחר. כך בן תורה הוא משהו אחר לגמרי, הוא לא איש של כבישים צמתים ורחובות, הוא בן מלכו של עולם, הוא דבוק בתורתו ומתעלה בעבודתו. בן תורה יש לו דיבור מכבד, הנהגות דרך ארץ, הוא אדם שקול ורציני.

* ניתן להקדיש לע"ג, לרפואה או להצלחה

רוצה להיות שותף ברכיורי הרבים?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

טעות לרגע, אחריות לשנים

היה זה בשעת ערב מוקדמת, בעיצומו של קיץ תשמ"א. בדלת הבית ברחוב חזון איש 5 בבני ברק נקש יהודי, שבימים כתיקונם מסובב על הפתחים. הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל פתח את הדלת, וחיש קל זיהה את האיש, שנוקש כאן מדי פעם ומבקש צדקה. הרב שטיינמן העניק לו מטבע והלה הלך לדרכו, אלא שכעבור שתי דקות שב ונקש בדלת...

הרב שטיינמן שב ופתח את הדלת, והחווה בידו כאומר 'כבר נתתי לך'. להפתעתו המרובה, הלה הסביר כי הוא מבקש להיכנס לשוחח, וכשנכנס - סיפר כי הוא מבקש להכניס את בנו ללמוד בשנה הבאה בישיבת פוניבז' לצעירים - תחת ידיו האמונות של ראש הישיבה. הרב שטיינמן, כדרכו, הגיב כי הוא אינו מתערב בנושא שבסמכותו הבלעדית של הגרמ"י ליפקוביץ' זצ"ל, אך הסיכויים קלושים ממילא - כי המחזור מלא עד אפס מקום...

ובכל זאת, התעניין הרב שטיינמן וביקש להבין: 'תמיהני עליך, הן נקשת בדלתי אך לפני שתי דקות לקבץ צדקה ולא דיברת עמי בנושא זה דבר. האם בשתי הדקות הללו עלה הדבר ברעיוןך?'

אותו יהודי כחכח בגרונו במבוכה, והשיב כי גם בפעם הקודמת שנקש בדלת, רצה לשוחח עם ראש הישיבה בענין בנו, לפעול כדי שיתקבל לישיבה. אלא שכשראש הישיבה העניק לו מיד מטבע בחושבו כי הוא בא כרגיל לקבץ נדבות, הררה כי כדאי לקחת את המטבע, ואף להשלים 'סיבוב' קיבוץ נדבות בין שכני הרב לבנין, ואחר כך לשוב ולדבר על הנושא לשמו הגיע - קבלת בנו לישיבה.

כשהרב שטיינמן שמע את הדברים - החוויר כסיד. לפתע התברר לו, שבעת הנקישה הקודמת - אותו אדם לא הגיע הפעם לקבל צדקה כמנהגו, אלא הגיע לשוחח על נושא חשוב. פי כמה - על נפש בנו יקירו וקבלתו לישיבה.

'אוי ואבוי, הפכתי אותך למקבץ נדבות' - לחש ראש הישיבה בחרדה, 'אני מבקש את סליחתך, אוי לי שפגעתי בך...'

'אין צורך להגזים', נענה הלה, 'הלא ראש הישיבה צודק, אני מקבץ נדבות, זו פרנסתי וזה מקצועי כבר רבות בשנים... אלא שהפעם באתי למטרה אחרת... ראש הישיבה לא המציא כלום, וכמובן שלא נפגעת, שהרי מכיר אני את מקומי...'

אך למרות ההסבר, לא נחה דעתו של הרב שטיינמן. 'ראה נא, פגעתי בך, ועלי למצוא כל דרך לכפר על הענין. כפי שאמרתי, בדרך כלל אינני מתערב בקבלת בחורים לישיבה והדבר אינו בסמכותי. אך הפעם - הואיל ופגעתי בך - אחרג ממנהגי...'

מכאן ואילך, החל הרב שטיינמן במלאכת שתדלנות נפלאה, שנמשכה לאורך שנים ארוכות!!!, למען אותו בחור, בנו של ה'מקבץ נדבות בדרך כלל אבל לא הפעם'. באותה שנה התקבל הבחור ללמוד בישיבת פוניבז' - כשהרב שטיינמן משמש כרבו, ועוקב אחריו מדי יום ביומו במסירות נפלאה ויוצאת דופן, לסייע לצמיחתו התורנית.

לאורך שנת הלימודים התמסר אליו הרב שטיינמן כאילו הוא בנו, השקיע בו את מיטב הכוחות והמאמצים, כדי שידגל ויתפתח בתורה וביראת שמים.

אך הרב שטיינמן לא הסתפק בכך, עדיין חש כי לא כיפר כראוי על הפגיעה באביו. ולפיכך, כשעמד הבחור לעלות לישיבה גדולה, ניגש הרב שטיינמן מיוזמתו לאביו, ודן עמו על עתיד הבן. כשהתברר שהמקום הטוב ביותר למען הבן הוא להמשיך בישיבת פוניבז' הגדולה - פעל הרב שטיינמן כדי שיתקבל בה, אף שבדרך כלל נמנע מללחוץ בעזרת מעמדו...

ואותו בחור, קם והיה לאחד ממרביצי התורה

המפורסמים בדורנו. נקל לשער כי ההתפתחות המרשימה של הנער הינה פרי רוחו ועידודו של הרב שטיינמן, שלאורך כעשור ראה את הבחור הזה כבנו, השקיע בו כל כח ומאמץ, ופעל עבורו בכל עת.

וכל זאת למה? כי פעם אחת!, בטעות!, התייחס לאביו כמקבץ נדבות. ולא שהוא לא היה מקבץ נדבות - הוא היה גם היה, אלא שהפעם לא הגיע כדי לקבץ נדבות, והרב שטיינמן טעה ביחסו אליו. ולנוכח ה'פגיעה' הזו בכבודו - ראה הרב שטיינמן את חובתו לעשות הכל למען הנער, לפעול למענו ולהתאמץ להצלחתו, ללוותו לאורך שנים לצמיחתו בתורה וביראת שמים!

את הסיפור המפעים הזה סיפר לנו הרה"ג ר' אברהם ברלין שליט"א - נכדו של הרב שטיינמן, כדי ללמדנו עד היכן מגיעה החובה לשמור על כבוד הזולת, עד כמה מגיעה הפגיעה ממנו חשובה, קריטית, מכריעה ומחייבת, עד כמה אם חלילה פגענו בכבוד הזולת - עלינו לשנס מותניים כדי לתקן את הדבר, לעשות הכל כדי לכפר...

"הרב שטיינמן שמע החוויר כסיד, לפתע התברר לו שאותו יהודי לא הגיע לקבל צדקה....."

רגע לפני שנפתח את הפה לקראת זולתנו, הבה נראה לנגד עינינו את דמותו של הרב שטיינמן, את מסכת השתדלנות הרבה ומאמציו הנפלאים למען אותו בחור, כדי שנבין ונפנים מה משמעותה של פגיעה בזולת, עד כמה הדבר חמור, מכריע, דרמטי.

הבה ניקח את המסר לתשומת ליבנו, להתחזק בימים הללו המסוגלים לכך ולשמור על כבוד הזולת, לעשות הכל כדי למנוע כל פגיעה בו. כך נזכה להתכונן כראוי לקבלת התורה, ולהיות ראויים לעמוד למרגלות הר סיני זכים וטהורים, כאיש אחד בלב אחד!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי כנסו לאתרנו: Rabenu.com

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

***ההפצה הינה במחיר סמלי**

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

פעולה אוטומטית

כשם שיש רבבות פעולות ותהליכים המתרחשים בגופנו בכל רגע ורגע, בלי קשר למודעות שלנו ובלי צורך בתשומת לבנו, כך רבות מהפעולות שאנו עושים יום יום, אף שבתחילת דרכנו היינו צריכים ללמוד איך לעשותן, כיום אנו עושים אותן אוטומטית, בלי לחשוב ובלי לשים לב כמעט.

נסייתנו לאמץ הרגלים ולפעול 'אוטומטית', היא חסד מאת הבורא ב"ה, כדי שלא נצטרך להיות עסוקים וטרודים בכל עת בפעולות האלה, אלא נוכל להיות פנויים להתרכז במלוא תשומת הלב במשימות שלפנינו.

גם בתחום המחשבות והתפיסה הקוגניטיבית הדברים פועלים כך. אנו קולטים את המציאות שסביבנו כהרף עין, מעבדים את הידע ומפרשים אותו אוטומטית, בהתאם לאוצר הבלום שיש במוחנו ובהתאם להנחות, לדעות קדומות ולנסייון העבר, וממשיכים הלאה בלי צורך להפסיק ולהתיישב כדי להתבונן במה שקרה זה עתה ובמשמעות של הדבר.

כך אנו זורמים בחיים, כאשר העין רואה והאוזן שומעת, ואנו קולטים, מעבדים את מה שראינו ושמענו, ומגיבים בהתאם, באופן אוטומטי כמעט. היכולת הנפלאה לפעול אוטומטית היא המאפשרת את תפקודנו התקין בחיי היום-יום. היא חסכונית ועוזרת לנו להספיק יותר בחיים.

ואולם יכולת זו עלולה גם לסבך אותנו כהוגן. זאת כאשר תהליך עיבוד הידע והפרשנות שלנו לקוי ופגום, מבוסס על הנחות שגויות ודעות קדומות מעוותות, ואנו 'מעכלים' את מה שקורה סביבנו בחוסר פרופורציה ובחוסר איוון. כשאנו רואים צל הרים כהרים ומפרשים את המציאות בצורה

פרשת שבוע הרב צה ויאה

פרשת שמיני

בכל יום בכל שעות היממה אנשים רצים ונמרצים אחרי הממון, מחפשים רק להוסיף עוד "ס" לחשבון הבנק שלהם, ובתוך המלחמה הזו שאנו מחפשים רק לנצח ולהיות הטובים ביותר וה"מסודרים" ביותר מבין דיירי הבניין ועוד מלחמות של גאוה למיניהם, אנו לאט לאט שוכחים שהקב"ה הוא שזן ומפרנס לכל בני אדם, חיות וכל בריה עלי אדמות, ובכך אנו דוכים את השפע והברכה, משום שברגע שהאדם חושב "אני כאן גורם ההצלחה", "אם אני לא הייתי כאן מזמן העסק היה מתפרק" ועוד דיבורי "כוחי ועוצם ידי" שבהם האדם מרחיק ממנו את הקב"ה ויוצר חומות שעוצרות מהברכה להגיע אליו, וכידוע שבבית או בעסק שהקב"ה לא נותן את ברכתו לא תהיה הצלחה. וכן להפך ברגע שבעסק שלך תזכיר את הקב"ה, בכך יוכיח הקב"ה יותר ויותר את כוחו להעניק לך שפע, ברכה והצלחה.

במעט נראה את נוראות ההשגחה הפרטית בפרנסתו של האדם, הסיפור על עסק למאכלי בשר מצליח מאוד שנמצא סמוך לגשר מעריב בת"א, העסק שהתנהל בבעלות אב המשפחה נתן שרות אמין ללקוחות שאוהבים אותו ואת התוצר שיוצא מתחת ידיו, שרות כל כך אמין עד שהעסק פתח גם "ביום השביעי", וכך שנה אחר שנה וביום השבת פרנסתם הייתה פי ששה

מעוותות ולא נכונה, אזי יכולת התפקוד האוטומטי בעוכרנו. חשוב להבין, שהפרשנות וההסתכלות האוטומטיות שלנו על אירועי החיים, אינה נוגעת להיבט אחד ויחיד בלבד, אלא עשויה לבוא לידי ביטוי בכל תחומי החיים כמעט. אצל רבים מהאנשים מדובר בצורת חשיבה מקיפה וכוללת, הנוגעת לכל עולמם ומשפיעה עליהם במידה בולטת ומשמעותית.

כדי לראות עד היכן הדברים מגיעים ובאיזו עוצמה הם עשויים להשפיע עלינו, בחרנו לתאר אירוע פשוט ושכיח מחיי היום-יום, ששני אנשים שונים עשויים לחוות ולהיות מושפעים ממנו באופן שונה זה מזה כרחוק מזרח ממערב.

הנה גישתם וצורת חשיבתם של שני אנשים, נורמליים ושכיחים בהחלט. האחד הוא מר אופטימוב, והשני הוא מר פסימוב. הראשון הוא כמובן טיפוס אופטימי, והשני- טיפוס פסימי. השניים יוצאים יחדיו לנסיעה בין-עירונית, כדי להשתתף בחתונה משפחתית. בתחילת הדרך הם נקלעים לפקק תנועה.

כעבור שתי דקות של עמידה בפקק, יתחיל את נאום השכנוע שלו מר פסימוב, הרגיל לראות כל דבר בשחור ולחשוב שכל מה שיכול להשתבש מסתמא ישתבש.

לעומתו, מר אופטימוב, שמחשבותיו האוטומטיות פועלות מתוך אמונה שבסופו של דבר הכול יסתדר לטובה, לא ייבהל. גם אם בהמשך הדרך יהיו סימנים לעיכוב, וגם אם באמת יתגלה שהם תקועים בגלל תאונת דרכים, הוא יאמין שהכול יסתדר ושלל ייגרם להם שום נזק משמעותי.

שניהם אינם צריכים לחשוב איך לחשוב, ולא לחכך בדעתם כדי להחליט איך לגשת לעניין. הם עושים זאת אוטומטית, מתוך הרגל מחשבתי והנחות שאימצו לעצמם במהלך חייהם. מר אופטימוב פועל מתוך שכנוע עמוק ואמונה שבסופו של דבר תמיד יסתדרו הדברים ומה שיקרה לא יהיה נורא. לעומתו, מר פסימוב פועל מתוך שכנוע עמוק ואמונה שהסיכויים שדברים ישתבשו אדיירים וסבירים. בעיניו, כאשר הדברים מסתדרים, מדובר במקרה יוצא דופן, חד-פעמי, שאינו מלמד על הכלל.

שניהם רואים כך את כל אירועי החיים. לא משנה אם מדובר באירוע משמח או מעציב, בזכייה בגורל או בכישלון אישי.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

כנגד כל ימות השבוע. כמובן שלא היה עניין כלל להזכיר על סגירת העסק לכבוד שבת קודש, ככל האדם אב המשפחה הגיע ליומו האחרון והוריש לבניו את כל ממנו ובתוכו הממון העיקרי "העסק המצליח", גם בניו כדרך אביהם פתחו את עסקם ביום השבת ולא עמדו בנסיון ה"שפע הגדול" שירד להם ביום השבת. אבל בשונה מאביהם לבס התרכך לדברי הרב שהגיע לבקש מהם לסגור את עסקם ביום השבת, אך מכל מקום טענו לפני הרב "הנתונים מדברים בעד עצמם כיצד נוותר?" הבטיח להם הרב עשו כדברי וחזו בכוחו הגדול של בורא על העולמות, תסגרו את עסקכם במשך שנה שלמה ובסוף השנה תגיעו אלי ביחד עם רואה החשבון שלכם וסיכום שנתי של השנה ושנה הבאה, האחים מיד שאלו ואם.... הרב מתחייב לנו על משהו? ענה הרב אני ערב שתראו ישועות בנושא, ובאמת עזרו אומץ ופה אחד החליטו לסגור את עסקם בשבת... בסוף השנה הגיעו יחד האחים והרואה חשבון לפני הרב, התחיל רואה החשבון לעבור על ההוצאות למול ההכנסות והתוצאה הפתיעה את האחים ואת כל השומעים עד מאוד - ההכנסות זהות לחלוטין, כמובן שעד היום עסקם סגור בשבת וזכו לפתוח עוד סניפים כהנה וכהנה בהצלחה רבה.

עיקר האמונה שגם אם נעבוד קצת פחות וניתן לכבוד הקב"ה מזמננו, עוד זמן לשיעור תורה ולתפילה אין נפסיד מכך כלום. ככתוב בפרשתנו "זה הטמא לכם בשרך" פרשו חז"ל שרץ הכוונה ש-רץ(אדם במרוצה) אומרים חז"ל אדם שבמרוצה אחרי פרנסתו "זה הטמא לכם", בכך שקצת נוריד מהמרוצה נוכיח לבורא עולם שלא על כוחותנו אנו סומכים, אלא רק עליך אבא שאתה זן ומפרנס לכל אנחנו בטוחים!!!

הרב צה ויאה מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

הלכות ומנהגים הרב אהרן זכאי

סעודות שבת

א. בכל סעודות שבת צריך לברך על שתי ככרות שלמות והם נקראות 'לחם משנה' זכר למן שהיו אוכלים עם ישראל במדבר, וביום שישי ירד להם כמות כפולה של מן, כיון ובשבת אסור ללקוט מן בשדה.

ב. אם אין לו לחם שני ללחם משנה, רשאי הוא לצרף ללחם משנה לחם שאול, שמחזירו לבעליו בשלימות לאחר הברכה והבציעה של ככרו, ואין צורך שיהיו שני הלחמים דוקא משלו. וכן רשאי לצרף ללחם משנה חלה קפואה מהפריג'ידי, אפילו שלא ראוייה עתה לאכילה.

ג. אם החלה שרוצים לצרפה ללחם משנה נמצאת בתוך שקית ניילון, נכון לכתחילה להוציאה מהשקית ניילון בשעת הברכה. וחלה פרוסה הנתונה בתוך שקית ניילון- אינה נחשבת ללחם משנה.

ד. יש להקפיד לקחת ללחם משנה לחמים שבכל אחד מהם יש לפחות כשיעור כזית.

ה. לחם שנחרך (נשרף) בשעת אפייה עד שלא ניתן לאכול את החלק שנחרך, אם יש לו לחם אחר יקח לחם אחר, ואם אין לו לחם אחר, יוכל לצרפו ללחם משנה, ו ל א יגרור את המקום שנחרך אלא רק לאחר ברכת המוציא כדי שהיה שלם בשעת הברכה. אבל אם הלחם נחרך רק מעט, כך שאפילו אם יגרור את המקום שנחרך עדיין ייראה שלם- יש לגרור לפני הברכה.

ו. מי שיש לו רק לחם אחד ואין לו עוד לחם נוסף לצרפו ללחם משנה, לא יחלק את הלחם לשני חלקים כדי שיהיו לו שני חצאי לחם ללחם משנה, אלא יברך על לחם אחד שלם, וטוב יעשה אם יוכל לצרף עוגה שלמה ללחם, ויועיל זה בשעת הדחק לקיים מצות לחם משנה. ואם אין לו עוגה שלמה יצרף פרוסת לחם עם הלחם השלם ויברך עליהם. ואם אין לו אפילו לחם אחד שלם יקח שתי פרוסות לחם ויברך עליהם, כדי שהיה שינוי מימי החול שמברך רק על פרוסה אחת. וכל זה בשעת הדחק. אבל לכתחילה יש להקפיד לקחת שני לחמים שיהיו שלים לגמרי.

ז. אם יש לו רק לחם אחד שלם, רשאי לצרף מצה שלמה ללחם משנה, ויקפיד שהמצה לא תהיה סדוקה או שבורה. וכן רשאי לצרף חלה מתוקה ללחם משנה.

ח. אם יש לו רק לחם אחד שלם, רשאי לצרף אליו לחם חלבי (כגון שנילוש בחלב וכיוצא בזה) לסעודה שאוכל בה בשר ויבצע על הלחם שאינו חלבי. (ולאחר הבציעה יסירו מהשולחן, שלא יטעה ויאכלו עם בשר).

ט. לכתחילה יש לאכול שיעור כזית מהלחם משנה, ומכל מקום אם בני הבית מרובים ואין כזית לכל אחד מהלחם משנה, או שמחמת בריאותו צריך לאכול מלחם אחר, מספיק לסעוד פחות מכזית מהלחם משנה וישלימו אכילתם מלחם אחר, ויהדר ששאר הלחם יהיה ליד הלחם משנה בשעת הבציעה.

י. גם הנשים חייבות בלחם משנה. ולכן אם אוכלות לבדן חייבות לבצוע על שתי ככרות. וכשבעל הבית בוצע יכוון להוציא אותן ידי

חובה בברכתו, וגם הן יכוונו לצאת ידי חובת לחם משנה.

יא. סעודת ליל שבת וסעודת שחרית צריך לעשות דוקא בפת. ולכתחילה יש לאכול מעט יותר מכביצה (60 גרם), אבל מי שקשה לו אכילת הפת, די לו שיאכל כזית (30 גרם) בלבד. (וכשאוכל רק כזית יטול ידיו בלי ברכה).

שירי שבת

א. מנהג נאה לשורר שירות ותשבחות להשם יתברך בשעת סעודות השבת.

ב. מותר לבעל לשיר יחד עם אשתו נדה את זמירות השבת, והמחמיר בזה- תבוא עליו ברכה. ואם יש אורח בבית אין לנשים לשיר בפניו, כיון שאסור לו לשמוע את קול שירתו. ואם ממשיכות הן בכל זאת לשיר בניגוד להלכה, יעיין הוא באיזה ספר וסיח דעתו מקול שירתו ויתכוין שלא להנות. או שישיר הוא בקול רם כדי שלא ישמע היטב את קול שירתו. וכן יעשה בחור בעת שיושב עם הוריו ובני משפחתו ליד שולחן השבת, ושומע קול שירת נשים ואין בכוחו להפסיקו, או אדם ששומע מביתו את שכנותיו ששרות.

ג. נהגו ברוב קהלות ישראל לזמר פזמון "צור משלו אכלנו" (המורכב מארבעה בתים אשר מכילים את תוכן ארבעת הברכות שבברכת המזון) לפני ברכת המזון, ואין לפקק על אמירתו לפני ברכת המזון, מחשש שיוציאים בפזמון זה ידי חובת ברכת המזון מהתורה, וספק אם צריך לברך אחר כך ברכת המזון משום ספק ברכה לבטלה, אלא רשאים לאומרו אף לכתחילה לפני ברכת המזון.

ד. נוהגים לכסות את הסכין בשעת ברכת המזון, ונהגו שלא לכסותו בשבת ויום טוב. ועל פי הקבלה יותר טוב להסירו לגמרי בשעת ברכת המזון, וגם בשבת ויום טוב צריך להסירו.

ה. בברכת המזון אומר "רצה והחליצנו". ואם שכח ולא אמר רצה, וחתם בונה ירושלים, יאמר: "ברוך אתה ה', אלוקינו מלך העולם אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית, ברוך אתה ה' מקדש השבת". ואם לא נזכר והמשיך בברכה רביעית, ואמר "ברוך אתה ה', אלוקינו מלך העולם" ומיד נזכר, יסיים אשר נתן שבתות וכו', ואם לא נזכר אלא עד שאמר "לעד"- חוזר לראש. ודין זה נוהג גם באשה. ובהרחמן האחרון אומרים "מגדול" ולא "מגדיל" כימי החול.

ו. מי שנסתפק אם אמר "רצה והחליצנו" בברכת המזון- אינו צריך לחזור ולברך ברכת המזון.

ז. מותר להניח הפירות שהובאו על השולחן בסעודת שבת עד לאחר ברכת המזון, כדי לברך לפנייהם ולאחריהם להשלים מנין מאה ברכות, ואין לחוש לאיסור גורם ברכה שאינה צריכה, וטוב שיצווה לבני ביתו להביאם לפניו רק לאחר ברכת המזון.

ח. מותר לאדם להיות ער בליל שבת וללמוד כל הלילה, ואין לאסור משום ביטול עונג שבת, ובלבד שאינו מצטער מזה, והשינה אינה אונסת אותו, אלא אדרבה נהנה ומתענג מהלימוד.

להלכות נוספות של הרב אהרן זכאי
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

אין בטחון ללא תשובה

שואלים היאך יפעל הבטחון ללא תשובה, נפתח בשאלה נוספת, לזה החפץ לבטח בה' ורק נסוג אחור מפאת עוונותיו, הרי אמרו חז"ל שבטחון שיך בכל אדם, ואפלו בחוטא ורשע, ובכן היתכן שתבטח בה', ותגיע למקור טהור עצום כל כך, שהוא בחינת "הכתר", בחינה הגבוהה ביותר של קרבת ה', של דבקות בה', ועוונותיך בידך?! הלא אף להשיג אמונה ברורה נצרך לכך נקיון הנפש, וכמו שכתב החזון איש (בספרו אמונה ובטחון): האמונה נטיה דקה מעדיניות הנפש, ורק החפשי מרעבון הנפש מתאוותיה וממדויותה הרעות זהו שישגי את פתרון חידת העולם שהוא האמונה השלמה. על אחת כמה וכמה להשיג הבטחון שהוא תכלית האמונה. וכלשון החזון איש האמונה - הלכה, הבטחון - הלכה למעשה!

ואם כן היאך תתכן מציאות כזו של בטחון מצד אחד, ועוונות מצד שני, הלא בשביל לבטח בה' נצרך טהרת הנפש, ולפחות רצון חזק והשתוקקות לתקון ולתשובה שלמה.

אלא בהכרח שזה הבוטח בה' בודאי בבטחונו בה' נכללת הכניעה לה', החרטה, והרצון וההשתוקקות לתקון. ובעקר הבושה מה'. זה הרי שגעון גמור לבוא לפני ה', בתחושה פנימית: אין עתה ברצוני לשוב מחטאי, אין ברצוני לחזור בי ממרד שמורד אני בו, ורק אבטח בו שיעזורי בדבר פלוני הנצרך לי שכן רחמן הוא... רק שוטה ופתי יפנה לה' באפן שכזה, וכי בשוטים עסקינן? זה הרי תרתי דסתרי, ולא יתכן בטחון שכזה בלב אדם נורמלי.

כל בוטח בה' עם שכל בריא, היאך פונה הוא לה', אם לא במלים אלו: אלקי בשתי במעשי, ונכלמתי בעוונותי, אין לי פה להשיב ולא מצח להרים ראש, אלא בחסדיך וברחמך שהנם אין סופיים בטחתי שתרחם עלי ואף על פי שאיני הגון. ובזה גופא, בעצם האדם עושה גם חלק מהתשובה. וכמבאר בהמב"ט בספרו "בית אלקים" בשער התשובה, שבמצות התשובה כל חלק שיעשה האדם בה כבר נכלל במצות התשובה, ולא כמו ביתר המצוות שצריך שיעשה כלה, וכמו בציצית אם שם ג' כנפות במקום ד' לא קים המצוה כלל, וכן אם שם ג' פרשיות בתפלין במקום ד' לא קים המצוה כלל, אולם במצות התשובה גם אם רק קימה בחלקה וכגון חרטה בלבד, ואפלו אנחה, יש בידו ממצות התשובה, עי"ש.

אם כן אין סתירה בין מדת הבטחון שאוחז בה האדם לבין המחיבות שיש לו לשוב לה', ובעצם הבטחון בה' מנחת מצות התשובה.

והעבדא, הנה מנשה עשה תשובה, שנה דרכו והיה מלך צדיק לאחר שהושיעו ה', שכן אי אפשר להשאר באותו מצב של רשעות כאשר האדם מגלה את רחמנותו יתברך האינסופית "ומנצלה" לבטח בו ולהתלות בו.

וכן מובא במדרש במדב"ר (פרשה כ', טו): אין עומד בפני הפרענות אלא תשובה, שכל מי שחוטא ואומר "חטאתי", אין רשות למלאך לנגע בו. דברי המדרש הללו היו מרגלים בפי הרה"ק בעל ה"בית ישראל" מגור זיע"א, וצוה לפרסמם לצעירי הצאן שידעו מעלת התשובה, וקל וחמר אם רשע זה שלא עשה תשובה שלמה, אלא "הערים" כלשון המדרש לאחז בה במשהו ובכונה כדי להנצל, ועם כל זה הועילה לו, על אחת כמה וכמה זה החפץ לשוב לה', וחרטתו אמיתית שבודאי תועיל לו.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
כנסו לאתר: Rabenu.com

טייס יהודי מעל אושוויץ

אותם. אולם מאידך, הסיילוק יזרוק באופן סופי את הבן לברזלי הרחוב ואולי אף גרוע יותר, חלילה.

מה לעשות?

לסלק או לא לסלק?

מי שממהר לענות: שיעצור.

שיהיה ברור לכל הורה, מורה ומחנך, שהשאלה הזאת היא שאלת פיקוח נפש!!

זאת שאלה שצריכה להתדיין בפני הסנהדרין!

ובוודאי שאי אפשר במאמר קצר, להתיימר ולענות תשובה.

"הנגר בעת עבודתו, דורך על שברי עצים. הזגג דורך על שברי זכוכית. המחנך דורך על שברי נשמות" (הגדרתו החרפה של החפץ חיים, על גודל האחריות המונחת על כתפי המחנך).

חינוך – זה לא לדרוך!

חינוך – זה לא לזרוק!

מצוות תוכחה – איננה העלבה!

מצוות תוכחה – היא לא פריקת תסכול!

קל מאד להתבלבל בין חינוך לנקמנות. בין חינוך לכעס.

ואם יאמר אדם: אינני יכול. אינני יכול לחנך בלי לכעוס. אינני יכול להעיר בלי להעליב ולפגוע.

אומר לו הגאון מווילנא – אם כך, אתה פטור ממצוות חינוך וממצוות תוכחה! (אורחות חיים כתר ראש כמג). בדיוק כשם שאדם עם גבס על ידו פטור מלהניח תפילין. המצווה הזאת פשוט לא מיועדת לך.

תפקידנו כהורים וכמחנכים היא **להרים** את הילד. לגרום לו **לחיך**. **להאהיב** עליו את הלימוד, התפילה והמוסר. **להאוב אותו**. ובעיקר וקודם כל – **להראות לו שאוהבים אותו**.

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

רוצה לטעום טעמה של תורה?

הנך מוזמן לבוא וללמוד בישיבתנו הקדושה
בראשות

הרה"ג **דניאל זר שליט"א**

ביחד עם צוות נרחב של תלמידי חכמים ואברכים

המלמדים ומרוממים את בני הישיבה בתורה

ויראת שמים עם יחס אישי ומתוך הארת פנים

ארוחות ברמה גבוהה, חדרי מגורים נקיים ומחוזגים,

יציאה לטיולים ובריכות, מחנה קיץ ועוד.

☎ **03-5701212**

המכבים 108 בני ברק

info@rabenu.com

